

Sygn. akt I CZ 16/07

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Maria Grzelka

SSN Tadeusz Żyznowski

w sprawie z powództwa T.P.

przeciwko B.R. i P. S.A.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 marca 2007 r.,

zażalenia powódki na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 10 listopada 2006 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 12 lipca 2005 r. Sąd Rejonowy w P. zwolnił powódkę od kosztów sądowych w całości.

W dniu 21 sierpnia 2006 r. powódka, reprezentowana przez adwokata, wniosła apelację od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 22 czerwca 2006 r. oddalającego powództwo. W dniu 11 września 2006 r. powódka, wykonując wezwanie przewodniczącego w Sądzie pierwszej instancji, uiściła opłatę podstawową od apelacji. Postanowieniem z dnia 10 listopada 2006 r. Sąd Apelacyjny odrzucił apelację powódki jako nieopłaconą.

W zażaleniu skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) w wersji redakcyjnej obowiązującej przed dniem 10 marca 2007 r. (art. 2 ustawy z dnia 14 grudnia 2006 r. o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Dz.U. z 2007 r. Nr 21, poz. 123).

W myśl art. 14 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, opłatę podstawową pobiera się od podlegających opłacie pism, o których mowa w art. 3 ust. 2, wnoszonych przez stronę zwolnioną od kosztów sądowych przez sąd, chyba że ustawa stanowi inaczej. Wśród pism wymienionych w art. 3 ust. 2 powołanej ustawy mieści się apelacja. W rozpoznawanej sprawie powódka korzystała ze zwolnienia od kosztów sądowych w całości, a zatem spoczywał na niej obowiązek uiszczenia opłaty podstawowej od przedmiotowej apelacji.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, opłata podstawowa określona w art. 14 ust. 3 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych jest opłatą w wysokości stałej w rozumieniu art. 130² § 3 k.p.c. (por. uchwały z dnia 26 września 2006 r., II UZP 11/06, Biuletyn SN 2006, nr 9, s. 15, z dnia 13 października 2006 r., III CZP 75/06, Biuletyn SN 2006, nr 10, s. 10, i z dnia 21 listopada 2006 r., III CZP 109/06, Biuletyn SN 2006, nr 11, s. 13).

W konsekwencji, nieuiszczenie opłaty podstawowej od środka zaskarżenia lub środka odwoławczego (apelacji, zażalenia, skargi kasacyjnej, skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, sprzeciwu od wyroku zaocznego, zarzutów od nakazu zapłaty, skargi na orzeczenie referendarza sądowego) wniesionego przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego reprezentującego stronę zwolnioną od kosztów sądowych w zakresie opłacenia tego środka skutkuje jego odrzuceniem. Taką sankcję zastosował trafnie Sąd drugiej instancji w zaskarżonym postanowieniu. Podkreślić należy, że konieczności zastosowania sankcji przewidzianej w art. 130² § 3 k.p.c. nie mogło wyłączyć błędne wezwanie skarżącej przez przewodniczącego w Sądzie pierwszej instancji do uiszczenia opłaty podstawowej od apelacji.

Z podanych względów, na podstawie art. 398¹⁴ i 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy oddalił zażalenie.